

pärrast jo Liso uðsinust, keigeennamist sest aiast sadik,
kui kahhe wölli kallal korrä pärast olli hakkanud
tööd tegema. Liso ei julgenud sest keppikesest fel-
lelegi sanna lausuba, ja et seläbbi temma tööd im-
melikkult jätkati. Sepärrast ka üllewataja mótlus
Peik need lõngad kehrala ussinuõest ja jouust tulle-
vad; agga sedda ennam läks ka tarvis ikka vässis-
matta hõlega isse tööd tehha, et agga seddasamma
osfa lõongo jouaks walmis sata. Menda sündis, et
kolme nädbala aial Lisul olli ennam lõongo kätte tua,
kui ehk kolme ku aeges omma emma maias ep olle
joudnud walmistada; sest temma olli nüüd tötegge-
misega hästi jone peale sanud, egga pannud sedda
ennam ni raskeks kui enne, kašvis temmale ka ho-
pis suremat joudo kätte. Agga mitto kord innimenne
ise omma rummalusse läbbi riikkub emma faunist
luggu, et veel parremat püab ja paahemat saab.
Kui ühhel öhtul leiwawõtmisse aeg liggi joudis, ja
Liso sedda teist wölli keppikesega jälle pannes

käima, siis koggematta keppikesega ka omma rattu
külg putub ja näab immeteledes, et segi hakkab
jooksma ja lehvust walmistama. Sedda nähhes aias
wanna többi jälle kiustades peale. Liso jäi mótlema
nenda: Ollen sedda aega küt sanud rängaste tööd
tehha, ja miks pärast siis allati sedda suurt waewa
nähha, ja ühte puhko passava ruttega ebbase alada?
Woin jo wahhestiki armo heita omma peale, et, kui
saan tüük aega kehranud, pannen möllemad rattad
käima, joosko nemmab siis issekõskes ni kaua kui
nattukest puhkan! Otsego mótlus nenda teggi. Pans-
ni jälle möllemad rattad, keppikesega külg putudes,
käima, ja jäi isse rahhus pealt waatma, kuid a nem-
mab joosib. Agga äkkiselt kulis lae alt praksa-
mist, kui olleks kümme keppi korraga katkimurtud.
Liso kohkudes, lõi silmad üles lae olla, kust sedda
heält arvas tullenjad, ja ei näinud keddage; watis
jälle mahha, ja teine ehmatus joudis teise peale —
möllemad wölkirattad jäid äkkiselt seisma ja kallis